

Arrest

nr. 155 323 van 23 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: DUDAEVA Ayshat

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 juni 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat T. VAN DEN BOSSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 5 oktober 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 30 april 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 april 2014 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 10 juni 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Deze beslissing werd op 11 juni 2014 dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw moeder en uw broer Is.(...) en zijn gezin in de stad Grozny.

Op 15 mei 2009 werd uw neef M.(...) D.(...) door de ordediensten doodgeschoten aan een checkpoint in Grozny. Enige tijd later werd uw andere neef, Ib.(...) A.(...), opgepakt door de ordediensten en kort nadien weer vrijgelaten. 3 dagen na zijn vrijlating verdween Ib.(...) spoorloos. Hij zou zijn meegenomen door de ordediensten. Een maand later werd de broer van Ib.(...), uw neef Im.(...) A.(...) (ov 7.779.022) gearresteerd en ondervraagd over vermeende banden met rebellen. Ook hij werd opnieuw vrijgelaten, waarna hij door zijn ouders naar familie in Kiselevka, provincie Rostov, werd gebracht. Hij leefde er tot 2013 ondergedoken.

De ordediensten vielen regelmatig binnen in uw woning, op zoek naar Im.(...). Tijdens deze invallen werd u brutaal bejegend. Zo ook op 27 augustus 2013, toen de autoriteiten opnieuw jullie woning binnenvielen en uw broer Is.(...) werd meegenomen. Uw broer verklapte na foltering de verblijfplaats van jullie neef Im.(...), en werd nadien vrijgelaten. De volgende dag vluchtte u samen met uw broer naar Kiselevka, waar diezelfde dag de autoriteiten de schuilplaats van Im.(...) – die niet thuis was – binnenvielen. Sindsdien verbleef u bij familie in de regio Rostov, tot uw vertrek uit de Russische Federatie, samen met uw neef Im.(...), op 2 oktober 2013.

Jullie kwamen in België aan op 5 oktober 2013 en dienden op 7 oktober 2013 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Deze aanvraag werd op 20 december 2013 door het Commissariaat Generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen per arrest van 4 april 2014.

Op 30 april 2014 diende u samen met uw neef Im.(...) een tweede asielaanvraag in bij de Belgische instanties. Uit uw verklaringen blijkt dat u niet bent teruggekeerd naar uw land van herkomst. In het kader van uw tweede asielaanvraag volhardt u in de asielmotieven van uw eerste aanvraag. U verwijst hierbij naar vier internetartikels die uw neef Im.(...) voorlegde. U legt ter staving van uw familieband met uw neef Im.(...) en uw verklaringen in het kader van uw eerste aanvraag een kopie voor van enkele pagina's van de binnenlandse paspoorten van uw zus M.(...), uw zus Z.(...) en D.(...) I.(...), en een kopie van de geboorteaktes van uw beide zussen. Daarnaast legt u twee brieven voor geschreven door kennissen van uw zus K.(...), die reeds langere tijd in België verblijft, waarmee u wil aantonen dat ze u kennen.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

U baseert uw 2e asielaanvraag op dezelfde motieven en documenten als diegene die werden aangehaald door uw neef, Im.(...) A.(...) (ov 7.779.022) (DVZ, 2e asielaanvraag, rubriek 15 en 17) In het kader van de door hem ingediende 2e asielaanvraag heb ik een beslissing genomen tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

De motivering van de beslissing die genomen werd in het kader van de asielaanvraag van uw neef, Im.(...) A.(...), luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw laatste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Aangezien u in het kader van uw asielaanvraag volhardt in uw vluchtrelaas en de asielmotieven die echter eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw asielaanvraag incorrect is.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, namelijk dat u nog steeds gevaar loopt in Tsjetsjenië en dat de wijkagent nog steeds naar u vraagt, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Het betreft hier bovendien blote beweringen, waarvan u geen enkel bewijs aanbrengt.

De bewijsstukken die u in het kader van voorliggende aanvraag aanbrengt ter staving van de motieven die u reeds tijdens uw vorige aanvraag aanhaalde, kunnen de eerdere ongeloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Zo brengt u enkele internetartikels aan in verband met uw neef M.(...) en uw broer Ib.(...), alsook verschillende kopies van identiteitsdocumenten van familieleden. Deze documenten, die u reeds toevoegde aan uw verzoekschrift in het kader van uw eerste asielaanvraag, werden door de Raad niet in overweging genomen op formele gronden. Uit de vertaling van deze documenten blijkt echter dat deze stukken inhoudelijk geen bewijs leveren van de eerder door u beschreven asielmotieven, omdat noch uit het geheel van deze documenten, noch uit de individuele stukken afzonderlijk, kan afgeleid worden dat uw oom en tante daadwerkelijk de ouders zouden zijn van de in de internetartikels vermelde M.(...) D.(...), noch dat u een broer heeft die Ib.(...) heet. Ook het CG heeft na verder onderzoek geen informatie kunnen vinden die hierop zou wijzen. Integendeel, over de verdwijning van uw broer kon slechts één vermelding worden teruggevonden, bovendien afkomstig van een weinig betrouwbare internetbron, waarvan de auteur en het opzet onduidelijk zijn. De eerdere vaststelling, dat u de aangehaalde familieband met uw broer en neef niet heeft weten staven, blijft dan ook overeind.

Daarnaast brengt u ook een nieuw element aan in de vorm van een verklaring van uw oom A.(...) A.(...). Er kan opgemerkt worden dat de Raad zich reeds uitsprak over een gelijkaardig document, namelijk een kopie van een verklaring van een goede vriendin van één van uw tantes, en dat de Raad hierin van oordeel was dat gezien het subjectieve en gesolliciteerde karakter van de verklaringen hier geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Eenzelfde conclusie is dan ook van toepassing op de verklaring van uw oom.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde van uw asielrelaas in het kader van uw eerste asielaanvraag slechts één argument vormde in een omstandig gemotiveerde weigeringsbeslissing. De kern van deze beslissing is de vaststelling dat de door u aangehaalde persoonlijke problemen niet geloofwaardig konden worden geacht gezien de veelvuldige tegenstrijdigheden in uw verklaringen, en tussen uw verklaringen en die van uw tante, alsook onaannemelijke vaagheden en ongerijmdheden in uw beider verklaringen.

De aanvullende stukken die u neerlegt zijn, in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

De beoordeling in het kader van uw eerste/vorige asielaanvraag met betrekking tot de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet blijft onveranderd volgens de meest recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat ook in hoofde van uw tante A.(...) D.(...) een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag werd genomen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiare bescherming in de zin van

artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

U legde zelf nog twee brieven voor van Tsjetsjeense vrouwen die uw zus K.(...) in België leerde kennen en die uw asielrelaas deels bevestigen. Deze brieven hebben echter een duidelijk gesolliciteerd karakter en hebben geen enkele objectieve bewijswaarde wat betreft feiten die zich in Tsjetsjenië zouden hebben afgespeeld, te meer daar beide dames zelf reeds van voor de door u aangehaalde feiten in België verblijven, en bovendien uw persoonlijke problemen nergens in concreto vermeld worden. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Er dient nog benadrukt te worden dat u opmerkelijk slecht op de hoogte bent van de stavingsstukken die door u en uw neef werden voorgelegd, en waar u ook zelf expliciet naar verwijst (DVZ, 2e asielaanvraag, rubriek 15 en 17). Zo kan u niet aangeven hoe jullie in het bezit zijn gekomen van deze documenten. U blijkt tevens in het geheel niet op de hoogte te zijn van de internetartikels die u en uw neef voorleggen en geeft zelf aan ze niet gelezen te hebben. Deze vaststelling wijst op een opmerkelijk gebrek aan interesse voor uw eigen situatie, wat niet te verzoenen valt met uw beweerde vrees.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel

geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster wijst erop dat zij de door haar ter staving van onderhavige asielaanvraag voorgelegde nieuwe documenten reeds voegde aan het verzoekschrift dat zij op 18 januari 2014 indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarmee zij beroep aantekende tegen de weigeringsbeslissing die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd genomen in het kader van haar eerste asielaanvraag. Deze stukken konden door de Raad niet worden beoordeeld aangezien ze niet vertaald waren.

Vervolgens herhaalt verzoekster hetgeen werd uiteengezet in hoger aangehaald verzoekschrift van 18 januari 2014 met betrekking tot de weigering van haar eerste asielaanvraag:

“2.2. Aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling.

De bestreden beslissing d.d. 20.12.2013 stelt geheel onterecht dat verzoekster het statuut van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Verwerende partij beperkt haar motivering door te verwijzen naar de weigeringsbeslissing van neef I.(...).

Het voormelde is echter niet serieus. Het weze zo dat verzoekster naar België kwam samen met haar neef I.(...) en dat ze hier tesamen asiel aanvroegen.

Echter is verzoekster een volwassen vrouw en haar asielrelaas diende door verwerende partij afzonderlijk gemotiveerd te worden. De loutere verwijzing naar de motivering van de weigeringsbeslissing van I.(...) is onvoldoende.

Uit de bestreden beslissing van I.(...) blijkt dat hem het statuut van asielzoeker alsook het subsidiair beschermingsstatuut werd geweigerd omwille van het feit dat de verklaringen van verzoekster niet in detail overeenkwamen met zijn verklaringen.

Thans stelt men dat de aanvraag van verzoekster wordt geweigerd gezien het asielrelaas van I.(...) ongeloofwaardig zou zijn (?!).

In hoofde van verzoekster kan wel degelijk worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève.

Verzoekster heeft haar thuisland wel degelijk verlaten omwille van de ernstige problemen die zij en haar familie aldaar ondervond.

Verzoekster kan onmogelijk terugkeren naar haar land van herkomst, alwaar zij de laatste jaren dag in dag uit in angst leefde.

Zo werd de neef van verzoekster M.(...) D.(...) vermoord door de ordediensten op 15 mei 2009.

Een andere neef van verzoekster werd kort daarna opgepakt en gefolterd door de ordediensten. Hij werd vrijgelaten doch verdween nadien spoorloos.

Im.(...), nog een ander neef van verzoekster werd opgepakt en gefolterd toen hij 17 jaar oud was.

Thans is verzoekster in de mogelijkheid volgende stukken voor te leggen :

* internetartikel (federale zoekopdracht) waaruit blijkt dat de neef van verzoekster wordt gezocht als terrorist (stuk 3 en 4).

* internetartikel i.v.m. de moord op de neef van verzoekster (stuk 5 t.e.m. 8).

Verzoekster is nu pas in de mogelijkheid deze stukken neer te leggen. Echter zijn deze wel van cruciaal belang voor het dossier.

Daarenboven kan verzoekster thans ook volgende documenten voorleggen waaruit haar familieband met M.(...) D.(...) blijkt.

- Kopie paspoort vader van M.(...) D.(...) (stuk 9)
- Kopie paspoorten zussen verzoekster (stukken 10,11 en 12)

2.3 . Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat de mensenrechten in Tsjetsjenië regelmatig worden geschonden blijkt uit volgende internetartikelen (<http://nl.wikipedia.org/wiki/Tsjetsjeni%C3%AB>) :

"In 2006 berichtte Human Rights Watch dat op grote schaal martelingen voorkwamen bij de ondervraging van separatisten. In 2009 publiceerde Amnesty International een gedetailleerd rapport over de mensenrechtenschendingen tegen Tsjetsjeense burgers. In 2011 berichtte Human Rights Watch over de schending van vrouwenrechten. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft Rusland sinds 2005 al verantwoordelijk gesteld voor meer dan tweehonderd doden en verdwijningen.

Ook zijn diverse mensenrechtenactivisten en journalisten die berichtten over schendingen van de mensenrechten in Tsjetsjenië vermoord:

De leider van de hulporganisatie "Let's save the Generation", Murad Muradov en een medewerker zijn in april 2005 ontvoerd en vermoord. Ditzelfde overkwam zijn opvolgster Sarema Sadulajeva en haar man in augustus 2009.

De journaliste Anna Politkovskaja werd op 7 oktober 2006 in Moskou vermoord. Zij had regelmatig bericht over mensenrechtenschendingen door het Russische leger in Tsjetsjenië.

De advocaat Stanislav Markelov, die zich inzette voor slachtoffers van mensenrechtenschendingen, werd in januari 2009 in Moskou doodgeschoten.

Natalja Estemirova, een medewerkster van de organisatie Memorial werd in juli 2009 in Grozny ontvoerd en dezelfde dag in een bos vermoord teruggevonden."

Gazet van Antwerpen dd. 05/06/'09:

"Buitenland Rusland voert nauwelijks onderzoek naar schendingen van mensenrechten in Tsjetsjenië.

Dat zegt de Amerikaanse organisatie Human Rights Watch. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens acht Rusland verantwoordelijk voor meer dan honderd mensenrechtenschendingen in die regio.

104 uitspraken van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg veroordelen Rusland omdat het weigert mensenrechtenschendingen voldoende te onderzoeken en de daders niet kan straffen.

In ruim tweederde van de gevallen gaat het over 'gedwongen verdwijningen', mensen die uit het openbare leven verdwijnen door toedoen van moord of gevangenneming. De overige zaken gaan vooral over executies zonder voorgaande rechtszaken. Dat blijkt uit een rapport van HRW.

Het hof moet zich nog uitspreken over meer dan driehonderd zaken over mensenrechtenschendingen in de Russische deelrepubliek. "Het recht op leven, artikel twee van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, betekent bijna niets in Tsjetsjenië."

Dat zegt Roemer Lemaitre van de Stichting Russian Justice Initiative, die nauw samenwerkt met HRW in Rusland. "Uit cijfers van HRW blijkt dat Rusland het recht op leven al meer heeft geschonden dan alle lidstaten van de Raad van Europa samen, sinds het EHRM vijftig jaar geleden is opgericht."

Het land moet dringend maatregelen nemen om de mensenrechten te waarborgen, zegt Lemaitre, maar het is erg moeilijk om te controleren in welke mate dat gebeurt. "Als het EHRM een eindoordeel velt, gaat dat automatisch naar het Comité van Ministers van de Raad van Europa. Dat moet de opvolging van de uitspraken controleren. Als Rusland geen of onvoldoende onderzoek uitvoert en de daders niet straft, kan het Comité resoluties aannemen om Rusland te veroordelen."

Ook kunnen lidstaten samen of apart een klacht indienen. "Zo'n officiële klacht tegen Rusland zou veel meer aandacht krijgen en het signaal geven dat de schending van mensenrechten in Tsjetsjenië geen interne materie is, zoals Rusland het ziet. Maar dat het de hele internationale gemeenschap aangaat", zegt Lemaitre. "Daarbovenop zou het land verplicht zijn om alle schendingen te onderzoeken, niet alleen die gevallen waarvoor klacht is ingediend bij het EHRM."

Sinds de eerste vonnissen in zaken over Tsjetsjenië in 2005 heeft het EHRM Rusland verantwoordelijk gesteld voor meer dan tweehonderd doden en verdwijningen. Als lid van het EVRM is het land verplicht om de uitspraken van het hof op te volgen."

Gelet op de situatie in Tsjetsjenië had verwerende partij verzoekster minstens het subsidiair beschermingsstatuut dienen toe te kennen !"

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven én grotendeels dezelfde documenten die zij naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag heeft uiteengezet/neergelegd. In zoverre verzoekster de argumentatie

herneemt zoals werd uiteengezet in het verzoekschrift dat zij op 18 januari 2014 indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en waarmee zij beroep aantekende tegen de weigeringsbeslissing die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd genomen in het kader van haar eerste asielaanvraag, wordt erop gewezen dat in 's Raads arrest nr. 122 147 van 4 april 2014 inzake verzoeksters eerste asielaanvraag werd geoordeeld als volgt:

“2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een internetartikel (stuk 3 en 4) waaruit blijkt dat haar neef “wordt gezocht als terrorist”, een internetartikel (stuk 5 t.e.m. 8) in verband met de moord op haar neef, een kopie van het paspoort (stuk 9) van de vader van haar neef M.D., een kopie van de paspoorten (stuk 10) van haar zussen en een kopie van een brief van B.K. (stuk 11).

(...)

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. De Raad stelt vast dat uit het verhoorverslag van 27 november 2013 van verzoekster op het Commissariaat-generaal blijkt dat zij in haar land van herkomst samenwoonde (zie p. 3, 4) met haar moeder en haar jongste broer, Is., en zijn gezin.

Zij verklaarde dat (zie p. 5) voormelde Is. mishandeld is geweest “omdat men naar Im.A. vroeg”; (zie p. 12; “Toen hij terugkwam (bedoeld wordt Is.) zei hij dat ze in hoofdzak over Im.A. vroegen”).

Verzoekster herhaalde (zie p. 5, 12) dat dit de reden was waarom Is. bedreigd werd en voegt er aan toe dat (zie p. 5, 12) daarbij ook over haar bedreigingen werden uitgesproken.

Het blijkt volgens de Raad dat deze Im.A. haar neef is die samen met haar op 7 oktober 2013 in België asiel heeft aangevraagd.

Verzoekster verklaarde ook (zie p. 5) dat haar oudste broer (A.) “de reis voor haar en Im.A.” vanuit Rostov naar België heeft geregeld en het mogelijk is dat hij ook voor Is. een reis voorbereidde.

Verzoekster verklaarde nog (zie p. 6) dat zij niet wist wat haar persoonlijk kon overkomen in haar land van herkomst en dat zij enkel wist wat reeds gebeurd was; zij voegde er aan toe dat haar vertrek verband hield met de arrestatie en foltering van haar broer, “wanneer ze om hem kwamen”.

Zij vermeldt ook: “Alles wat er in de familie is gebeurd in het verleden...Mijn ene neef werd gedood. Mijn andere neef is spoorloos. Uit angst durven we niet eens hun namen noemen. Dan de vlucht van Im.A.” en vermeldt ook (zie p. 7) dat de broer van Im.A. is meegenomen.

Hoewel dit door verzoekster bij haar verhoor niet uitdrukkelijk is verklaard, blijkt uit wat voorafgaat dat de bedreigingen die haar broer Is. en haarzelf troffen, gebeurden omwille van haar neef Im.A..

In het licht van wat voorafgaat is de stelling van verzoekster in haar verzoekschrift dat zij een volwassen vrouw is en haar asielrelaas derhalve door de commissaris-generaal afzonderlijk gemotiveerd diende te worden, niet verdedigbaar. Haar voorgehouden vrees kadert wel degelijk in de opsporingen die gebeurden rond haar voormelde neef Im.A..

De bestreden beslissing genomen in hoofde van verzoekster is dan ook afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing, genomen ten aanzien van haar neef Im.A. en die steun vindt in het administratief dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005).

De Raad stelt vast dat verzoekster de rechtsgeldigheid van deze zogenaamde volgbeslissing an sich niet ter discussie stelt, zodat deze onverkort gehandhaafd blijft.

Volgens de Raad kan in casu volstaan om voor de motivering van de beslissing van verzoekster te verwijzen naar de beslissing genomen inzake Im.A., ook voor wat betreft de door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde stukken (zie 2.1.2. hiervoor).

2.2.3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 122 146 van 4 april 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Im.A. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“(...)

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een internetartikel (stuk 3 en 4) waaruit blijkt dat zijn broer “wordt gezocht als terrorist”, een internetartikel (stuk 5 t.e.m. 8) in verband met de moord op zijn neef, een kopie van het paspoort (stuk 9) van de vader van M.D., een kopie van de paspoorten van zijn moeder en tante (stuk 10) en een kopie van een brief van B.K. (stuk 11).

(...)

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoeker en zijn tante aangaande zijn arrestatie op 26 juni 2009 en de daaropvolgende gebeurtenissen, niet geloofwaardig zijn.

Zo bleek verzoekers tante, A.D., nauwelijks op de hoogte te zijn van de omstandigheden van zijn arrestatie.

Zij wist niet met zekerheid waar precies verzoeker werd opgepakt (zie haar verhoorverslag van 27 november 2013, p. 8, 9), hoe zijn vrijlating precies was gebeurd -bijvoorbeeld of de autoriteiten verzoeker naar huis hadden gebracht of dat men hem aan de poort van de gevangenis had achter gelaten (zie haar verhoorverslag, p. 8, 9), noch hoe lang verzoeker nog in Tsjetsjenië was gebleven na zijn vrijlating -"minder dan een week" of "nog dezelfde dag misschien"-.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat zijn tante niet met hem samenwoonde op het ogenblik van de arrestatie, dat zij onmogelijk in detail op de hoogte kan zijn van de concrete omstandigheden, dat zij het relaas van zijn arrestatie slechts vernam via familieleden een tijdje later, dat zijn familie op het moment van de feiten geen GSM had en dat telefonische contacten "sowieso zeer sporadisch" waren gezien ze bang waren om afgeluisterd te worden, antwoordt de Raad dat van verzoekers tante wél degelijk kan worden verwacht dat zij -eventueel na haar vlucht uit haar land - ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan de asielzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De onwetendheid en nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen het bestaan van de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad merkt bovendien op dat verzoeker en zijn tante tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Verzoekers tante verklaarde verder dat verzoeker waarschijnlijk "enkele uren" was vastgehouden (zie haar verhoorverslag, p. 9), terwijl verzoeker had verteld dat hij in de vroege ochtend was meegenomen en dat hij pas 's avonds, toen het al donker aan het worden was, werd vrijgelaten (zie het verhoorverslag, p. 18, 20).

Waar verzoeker tijdens het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het verhoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij een week na de verdwijning van zijn broer werd opgepakt (zie "vragenlijst", nr. 3.5; zie het verhoorverslag, p. 11-14), beweerde zijn tante tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens haar verhoor bij het Commissariaat-generaal dan weer dat verzoeker pas ongeveer een maand na de verdwijning van I.A. werd opgepakt door de ordediensten (zie "vragenlijst", nr. 3.5; zie haar verhoorverslag, p. 8).

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat, mochten zijn verklaringen en die van zijn tante wel "100% tot in detail kloppen", dit zou wijzen op een ingestudeerd verhaal, benadrukt dat hij een meerderjarig persoon is en dat zijn zaak individueel dient te worden beoordeeld, wijst de Raad erop dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden die zich beroepen op dezelfde feiten, is immers een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Voorts bleken de verklaringen van verzoeker over zijn vlucht vanuit Tsjetsjenië naar zijn onderduikadres in Rostov eveneens incoherent.

Tijdens haar verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verzoekers tante verklaard dat haar zus, (zijnde de moeder van verzoeker) hem had vergezeld tijdens de reis naar Rostov en dat zij na zes maanden teruggekomen was naar Tsjetsjenië (zie "vragenlijst", nr. 3.5), terwijl zij op het Commissariaat-generaal beweerde dat verzoekers moeder na ongeveer een maand was teruggekeerd naar Tsjetsjenië. De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Verzoekers verklaringen over de problemen die zijn familie zou hebben gekend na zijn vlucht naar Rostov in juni 2009, zijn evenmin aannemelijk.

Zo zijn de verklaringen dienaangaande van verzoeker en van zijn tante tegenstrijdig voor wat betreft de bezoeken die verzoekers ouders kregen van de autoriteiten.

Verzoeker verklaarde dat zijn ouders en andere familieleden zeer regelmatig bezoek kregen van vertegenwoordigers van overheidsinstanties die naar hem op zoek waren, dat deze bezoeken overdag gebeurden en dat er geen sprake was van nachtelijke invallen in zijn ouderlijk huis, zoals dit zou zijn gebeurd tijdens zijn arrestatie op 26 juni 2009 (zie het verhoorverslag, p. 21), terwijl zijn tante beweerde dat de ordediensten zowel bij haar thuis als bij het huis van verzoekers ouders waren gekomen om naar hem te zoeken, dat zij zelf drie nachtelijke invallen in haar woning door gemaskerde mannen heeft

meegemaakt en dat verzoekers ouders nog meer nachtelijke invallen in hun woning hadden meegemaakt (zie haar verhoorverslag, p. 11).

De Raad herhaalt dat van familieleden, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, in alle redelijkheid kan worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen.

Verzoeker zelf bleek verder onaannemelijk over het incident op 27 augustus 2013, toen de ordediensten in het huis van zijn tante en zijn oom Is.D. zouden zijn binnen gevallen en zijn oom zou zijn opgepakt.

Zo kon hij niet vertellen hoe zijn oom Is.D. is gearresteerd, op welk moment van de dag hij werd gepakt, noch hoe lang hij werd vastgehouden (zie het verhoorverslag, p. 23).

Gezien het belang van deze gebeurtenis -zijn oom zou omwille van hem zijn opgepakt en zou onder dwang verzoekers onderduikadres hebben prijs gegeven- en gezien de oom nadien ook naar hun familie in Rostov trok, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker hierover meer zou weten.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Ook bovenstaande vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

De Raad merkt tevens op dat verzoekers gedrag in de periode dat hij ondergedoken zou hebben geleefd in de regio Rostov, moeilijk in overstemming te brengen is met zijn bewering dat hij vreest voor vervolging.

Hij verklaarde dat (zie het verhoorverslag, p. 6) hij zich na zijn vlucht uit Tsjetsjenië, in Rostov heeft gevestigd en zich in het plaatselijke politiebureau aldaar officieel hebben laten registreren. Daarenboven blijkt uit de documenten die verzoeker heeft voorgelegd, dat hij in 2012 een nieuw Russisch binnenlands paspoort heeft verkregen; verzoeker verklaarde dienaangaande dat zijn oude paspoort was vervallen en dat zijn moeder toen een nieuw paspoort voor hem zou hebben aangevraagd bij de bevoegde instantie in Tsjetsjenië (zie het verhoorverslag, p. 7, 8).

Indien verzoeker werkelijk ondergedoken leefde uit vrees om opnieuw te worden gearresteerd en opgesloten door de autoriteiten, is het volgens de Raad echter niet geloofwaardig dat hij zijn oud paspoort, waar een stempel instaat van zijn tijdelijke registratie op zijn "onderduikadres" in Rostov, zou laten inruilen bij de autoriteiten in Tsjetsjenië, en zodoende hen zijn onderduikadres kenbaar te maken.

De uitleg van verzoeker dat zijn moeder dit paspoort tegen betaling had verkregen via een "ver familielid" die bij de dorpsadministratie werkte en dat het risico trouwens ook beperkt was gezien hij niet federaal gezocht werd (zie het verhoorverslag, p. 3, 7, 8), wordt niet aanvaard.

De Raad is inderdaad van oordeel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dergelijke risico's zou nemen door zijn verblijf op zijn onderduikadres in Rostov officieel te laten registreren bij de politie en tevens een nieuw paspoort aan te vragen bij de Tsjetsjeense autoriteiten, zelfs indien hij op dat moment werd opgespoord, gezien hij beweerde dat zijn ouders toen maandelijks bezoek krijgen van verschillende ordediensten, zijnde de Tsjetsjeense en Russische instanties, waaronder mogelijk ook de federale veiligheidsdienst FSB (zie het verhoorverslag, p. 21).

Bovendien kon verzoeker niet vertellen welk familielid zijn moeder zou hebben geholpen om een nieuw binnenlands paspoort te verkrijgen, hoewel van verzoeker kan worden verwacht dat hij beter op de hoogte zou zijn van hoe en via wie dit alles zou zijn geregeld.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen dienstig bewijs heeft voorgelegd in verband met de voorgehouden problemen van zijn broer en zijn neef.

De Raad wijst erop dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht ook kan worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoeker verklaarde in dit verband dat de media in Tsjetsjenië over de dood van zijn neef hadden bericht (zie het verhoorverslag, p. 13), dat de autoriteiten na de verdwijning van zijn broer het gerucht hadden verspreid dat zijn broer zich zou hebben aangesloten bij de rebellen, dat hij ook zou worden opgespoord en dat over deze zaak was bericht op het internet (zie het verhoorverslag, p. 25).

Omtrent de bij het verzoekschrift gevoegde stukken, met name de fotokopie van een internetartikel (stuk 3 en 4) -waaruit blijkt dat zijn broer "wordt gezocht als terrorist"- en een internetartikel (stuk 5 t.e.m. 8) - in verband met de moord op zijn neef- stelt de Raad vast dat deze niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld zijn van een vertaling naar de taal van de rechtspleging, zodat ze niet in overweging worden genomen in toepassing van artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verzoeker legt ook geen bewijs neer tot staving van zijn verklaringen dat hij in het jaar 2009 uit Tsjetsjenië zou zijn gevlucht en dat hij zich vervolgens gedurende jaren officieel in Rostov gedomicilieerd had gevestigd, hoewel dit nochtans van hem kan worden verwacht.

Het paspoort van de vader van M.D. (stuk 9) en van zijn moeder en tante (stuk 10) -voorgelegd onder de vorm van een fotokopie- zijn eveneens niet vertaald en doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

De -fotokopie van een- handgeschreven verklaring van B.K. (stuk 11), volgens haar verklaringen een "zeer goede vriendin" van C.D. (verzoekers andere tante, zijnde de zus van A.D.), vertoont een subjectief en gesolliciteerd karakter waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat in Tsjetsjenië de mensenrechten regelmatig worden geschonden en hiervoor verwezen wordt naar internetartikelen van Wikipedia, alsook naar een artikel uit de "Gazet van Antwerpen" van 5 juni 2009 waarin vermeld wordt dat Rusland regelmatig veroordeeld wordt door EHRM omdat het weigert mensenrechtenschendingen voldoende te onderzoeken, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "COI Focus Tsjetsjenië. Veiligheidssituatie" van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Verzoekers stelling dat uit internetartikelen blijkt dat in Tsjetsjenië de mensenrechten regelmatig worden geschonden en zijn verwijzing naar internetartikelen van Wikipedia, alsook naar een artikel uit de "Gazet van Antwerpen" van 5 juni 2009 waarin vermeld wordt dat Rusland regelmatig veroordeeld wordt door EHRM omdat het weigert mensenrechtenschendingen voldoende te onderzoeken, tonen niet aan dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Voormeld artikel 48/4, § 2, c) beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

(...)

2.2.3.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen."

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

2.2.2. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: een fotokopie van enkele pagina's van de binnenlandse paspoorten van haar zus M., haar zus Z. en D. I., een kopie van de geboorteaktes van haar beide zussen en twee brieven geschreven door kennissen van haar zus K., die reeds langere tijd in België verblijft, waarmee zij wil aantonen dat ze haar kennen. Tevens verwijst verzoekster naar vier internetartikels die haar neef I. voorlegde in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.2.3. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette vluchtmotieven.

Wat betreft de door verzoekster en haar neef Im. A. ter ondersteuning van hun tweede asielaanvraag neergelegde documenten, wordt in de bestreden beslissing correct geoordeeld als volgt: *“(…) De bewijsstukken die u in het kader van voorliggende aanvraag aanbrengt ter staving van de motieven die u reeds tijdens uw vorige aanvraag aanhaalde, kunnen de eerdere ongeloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Zo brengt u enkele internetartikels aan in verband met uw neef M.(…) en uw broer Ib.(…), alsook verschillende kopies van identiteitsdocumenten van familieleden. Deze documenten, die u reeds toevoegde aan uw verzoekschrift in het kader van uw eerste asielaanvraag, werden door de Raad niet in overweging genomen op formele gronden. Uit de vertaling van deze documenten blijkt echter dat deze stukken inhoudelijk geen bewijs leveren van de eerder door u beschreven asielmotieven, omdat noch uit het geheel van deze documenten, noch uit de individuele*

stukken afzonderlijk, kan afgeleid worden dat uw oom en tante daadwerkelijk de ouders zouden zijn van de in de internetartikels vermelde M.(...) D.(...), noch dat u een broer heeft die Ib.(...) heet. Ook het CG heeft na verder onderzoek geen informatie kunnen vinden die hierop zou wijzen. Integendeel, over de verdwijning van uw broer kon slechts één vermelding worden teruggevonden, bovendien afkomstig van een weinig betrouwbare internetbron, waarvan de auteur en het opzet onduidelijk zijn. De eerdere vaststelling, dat u de aangehaalde familieband met uw broer en neef niet heeft weten staven, blijft dan ook overeind.

Daarnaast brengt u ook een nieuw element aan in de vorm van een verklaring van uw oom A.(...) A.(...). Er kan opgemerkt worden dat de Raad zich reeds uitsprak over een gelijkaardig document, namelijk een kopie van een verklaring van een goede vriendin van één van uw tantes, en dat de Raad hierin van oordeel was dat gezien het subjectieve en gesolliciteerde karakter van de verklaringen hier geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Eenzelfde conclusie is dan ook van toepassing op de verklaring van uw oom.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat de vaststelling dat u geen enkel begin van bewijs voorlegde van uw asielrelaas in het kader van uw eerste asielaanvraag slechts één argument vormde in een omstandig gemotiveerde weigeringsbeslissing. De kern van deze beslissing is de vaststelling dat de door u aangehaalde persoonlijke problemen niet geloofwaardig konden worden geacht gezien de veelvuldige tegenstrijdigheden in uw verklaringen, en tussen uw verklaringen en die van uw tante, alsook onaannemelijke vaagheden en ongerijmdheden in uw beider verklaringen.

De aanvullende stukken die u neerlegt zijn, in het licht van de nood aan een individuele beoordeling terzake, op zich onvoldoende bewijskrachtig om te worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

(...)

U legde zelf nog twee brieven voor van Tsjetsjeense vrouwen die uw zus K.(...) in België leerde kennen en die uw asielrelaas deels bevestigen. Deze brieven hebben echter een duidelijk gesolliciteerd karakter en hebben geen enkele objectieve bewijswaarde wat betreft feiten die zich in Tsjetsjenië zouden hebben afgespeeld, te meer daar beide dames zelf reeds van voor de door u aangehaalde feiten in België verblijven, en bovendien uw persoonlijke problemen nergens in concreto vermeld worden. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden dat er nieuwe elementen aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt."

Met betrekking tot de door verzoekster naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag afgelegde verklaringen, wordt in de bestreden beslissing voorts het volgende opgemerkt: "Er dient nog benadrukt te worden dat u opmerkelijk slecht op de hoogte bent van de stavingsstukken die door u en uw neef werden voorgelegd, en waar u ook zelf expliciet naar verwijst (DVZ, 2e asielaanvraag, rubriek 15 en 17). Zo kan u niet aangeven hoe jullie in het bezit zijn gekomen van deze documenten. U blijkt tevens in het geheel niet op de hoogte te zijn van de internetartikels die u en uw neef voorleggen en geeft zelf aan ze niet gelezen te hebben. Deze vaststelling wijst op een opmerkelijk gebrek aan interesse voor uw eigen situatie, wat niet te verzoenen valt met uw beweerde vrees."

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het volharden in haar ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het poneren van een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden beschouwd en waarmee zij aldus niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal, die dan ook onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS